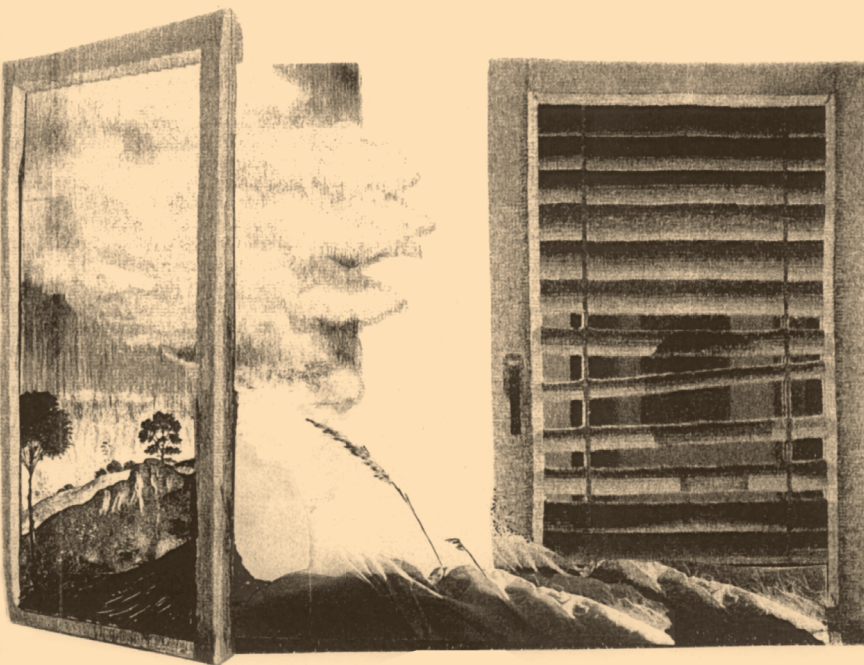

Kelemen Erzsébet Viaszpecsét

KELEMEN ERZSÉBET (Edelény, 1964) Debrecenben élő író, költő, drámaíró és középiskolai tanár. Magyar szakos tanári oklevelét Debrecenben szerezte, jelenleg a Debreceni Egyetem Magyar és Összehasonlító Irodalomtudományi Intézetének PhD-hallgatója. Kutatási területe a kortárs vizuális költészet.

Több kötetet publikált verses és prózai műfajokban egyaránt. Képverseiből számos alkalommal rendeztek kiállítást.

Kelemen Erzsébet
Viaszpecsét

Kelemen Erzsébet Viaszpecsét

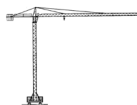
Ráció Kiadó
Budapest, 2008

A kötet megjelenését támogatta:

Bajor Autószervíz
1163 Budapest, Lombos u. 38.

Kalenyák Irén és ifjú Bán Imre – Penészlek

Transzdaru Kft.
Szekszárd, Tanya u. 17. · Tel./fax: 74/415-815
E-mail: transzdaru@tolna.net

A kötet grafikáit készítette: Huszti László

© Kelemen Erzsébet, 2008

© Ráció Kiadó, 2008

Arad

Faltól falig
akár az elítéltek
csak úgy lemeztelenítve
a rideg tömlöckövekre
hulltak Aradon... -
no lám itt még
kazettások a mennyezetek
és foltokban rozsdásbarnák...
micsoda ősz! -
mindegy!
tehát Arad... a tömlöckövek!
a vezényszószigorról meghintett
verejtékcseppek
ott gyűrűztek
levélpapírba zárva:
szeretett Kedvesem
mielőtt megfeszül a kötél
- írja a tizenhárom -
el kell mondanom
hogy mennyire szerettelek
pedig csak faltól falig
járok járunk
a vasrácsos ajtók mögött
hajnalt szimatolva
az éjjeli csendben
s viaszpecsétbe mártva
az álmunk
hazánk rügyfakadása
időtlen lenyomatként
lásd itt van csak olvasd
a kiélesített cellahomályban
kitapogatva a sorok közötti
némaságot

akár egy rejtjelet
óvatosan
betűzd betűzzétek gyorsan
míg ránk nem törik
végleg az ajtót
az ólomárnyú
igazi tettesek

Jelen vagy

Nővérem emlékére

I.

Jelen vagy
a szél zúgásában
vízcsobbanásban
földszagú búzatáblák
reggeli nyújtózásában
gitárakkord felhangjaiban
egy talányos fisz-mollban
fenyvesek csúcsán
lobogó mécsesben
mint sok ezren mások
a tenyérnyi csendben
az idő ujpperccnyi
kattogásában
akár az Isten
ott vagy a homlok
évezredérintéseiben

II.

Őszre fordult az idő,
télvégi kabátomba bújtam.
S míg vártam a villamost,
a kitapintott emlékeket
hátrahagyva
felejtetni akartam
tompán, érzéketlenül,

hogy ne lüktessen végre,
ami annyira fáj.
A ruharedők azonban
életre keltek.
Összeszorult a torkom:
zsebemben a kórházi
sterilszoba maszkja lapult.

III.

Nem hittem, hogy elmégy.

A kórteremben azon a napon is
elköszöntem, akárcsak máskor.
Arcod nem érinthettem,
hát megcsókoltam kezéd,
a maszkon keresztül,
gyorsan, mielőtt szégyellősen
elhúzhattad volna.
Az ajtóból visszanéztem:
szemedben csillag ragyogott,
távoli fény, dédelgetett
gyógyulás-álom.
S mikor hazaértem,
nem sejtettem,
hogy a búcsúzás pillanattöredékét is
a szekrénybe akasztom.

IV.

Kiül a bánat a ház elé
a jöttödöt várja
a kutyavonítástól meggörbült
éjszakában kint ül félszegen
akár egy őrszem

ott marad nappal is
várja jöttödet
a szemzug-lobbanásban
virág nő kezében
s a várakozásban
életre kelsz
a vízcsobbanásban
a szirmok szélfútta
giling-galangjában
a tenyérnyi csendben
mint sok ezren mások
fenyvesek csúcsán
lobogó mécsesben
az Alkotó mennyei
leánya lettél
ezért vagy jelen
akár az Isten
a homlok fecskefarkú
évezredérintéseiben

Fény-kenyér

Szegénységünk megterített
asztalához ültetlek, hazám,
kifosztott mindenünk.

A kancsóban tiszta víz:
igyal bátran, egyetlen kedves, igyal!

Persze mellettünk csend kucorog,
s reszket az éhség...
Meggzegjük hát fény-kenyerünk,
s várunk, hosszasan várunk:
múlják el fölöttünk végre
e kormot nyáladzó, medúza-testű éj.

Reggel

Leányomnak, Angyalkámnak

I.

Szemedben reggel nyújtózik.

Mint fészületlen óceán
oly kócosak, oly álmosak
az ébredő, kéklő képek:
egy macihát, egy nagykabát,
kinyitott könyv, csatok, fésűk,
gordonka, mellette vonó,
homályban hunyorgó székek.

13

II.

Két szemrebbenés között
az újabb kép álmosan letörlődik.

III.

Két kép, csap, víz, újabb kép.

Sugaras óriási ablak
kihúzott függönnyel:
szertepillangózik
szemedből a fény.

Adventi éjszaka

Krisztus előtti csend,
csillagérlelő adventi éjszaka,
vízcseppszomjas a világ,
olyan, mint kiszáradt értelem szava.
Kitakart sorsunkat rejtenénk:
milyen kesernyés számadat!
Megtorpant vonaglással
vágyaink tapogatódnak.
Sebekre riadunk,
emlékünk tömlőcízt szagol,
a történelem szilánkos teste
olykor csontig is hatol.
Pedig voltak prófétáink,
hűek, magyarságért nagyok,
gróf Telekik,
Mindszentyk,
megtagadott Jeremiások.
Áldozatuk nem kellett,
égett a negyvenéves máglya,
s fényüket eltakarta
a hamis eszmék fullasztó,
porfüst-bűzös lángja.
Összeszűkül a tudat,
tenyérynyi magyarságunk reszket,
eladjuk egymást, önmagunkat,
mert azt hisszük, kinevetnek.
Idegen ruhákba bújunk
– elaltatott nemzet! –
nyelvünket koturnussal tiporjuk,
s a gőg parányit sem enged.

Megszülettél, Uram,
mi mégis toporgunk, állunk,
hosszú még az út s nehéz,
csillagot várunk.
Hogy jászolodhoz borulhassunk,
küldj nekünk útjelző igét,
ahogy a bölcseknek is adtál
csillagittas fényt.
A bölcseknek, kik hittek,
a megváltást remélték,
s bűnfoltos Heródesektől tisztán
a szíromlót elédbe tehették.
Várunk: ránk nehezül a csend,
csillagérlelő adventi éjszaka,
vízcseppszomjas a világ,
olyan, mint kiszáradt értelem szava.

Karácsony

Hócipellős éj

ezüst-triolák
pehelycsodák

jászolnyi remény

a kikerekedő
harangkondulásban
ringatódzik
kezünkre
rajzolódik
a fürtsugarú
messiási fény

Kicsinyhitűek

Felhajtott abroszon
eltompult élek magánya
remeg.

Egyébként
visszafojtott visszhang.

Az oltárkendő helyén
egy ott felejtett gyolcs-csík.

Kicsinyhitűek,
miért rejtitek el a lángot
hamuvá égetve
kezetek mozdulatát?!

Jelenvalólét

Asztalon felejtett noteszlap
keresztbe gyúrt négyzetrácsai.

Kihűlt a kávé.
Zúzmaracsíkos a csésze.

Az idegenség falán
a Dasein nagybetűs cégtáblája:

SEMMI KÖZE HOZZÁ!

Amolyan posztmodern gesztussal
odalökött megszólítással egybefűzve:

ASSZONYOM/URAM!

Nos hát ehhez tartsa magát!
Mert régen kihűlt a kávé.
S zúzmaracsíkos a csésze.

TÖRTÉNELMI EGYSOROSOK KÓKUSZDIÓHÉJBAN

Fiamnak, Tamásnak

Versailles-i árnyék, 1919

Rongyosra rojtozódott országhatár

Trianon, 1920

20

I.

Megcsonkított test

II.

Szomszédjai lettünk magunkban magunknak

Később...

(Ad libitum: 2004)

Varratokká gennyedzik a seb

Életpaletta

Keverem a színeket. Festeni kezdek.
Egészen furcsán a tenger hullámát
összevegyítem az erdősusogással,
ég csillámlását a csábító mélyvel,
míg egybe nem olvad szín a színnel,
test a testtel, barna a kékkel,
úgy, mint az idegenből hazatért
száműzött vándor
síró vonaglással, gyökéröleléssel
ráborul a szent szülőföldtestre
reszkető gyönyörrel.

Aztán egy újabb mozdulat, ecsetvonás,
szélporozta tölgyfasusogás,
csipkézett szirtek, vizesés...

S az életpalettán megbicsaklik kezem:
már az arcomra festem
testemre csorgatom kenem
a rejtett hajlatokba egészen mélyre
a barnálló tekintet éjjeli ragyogását
hogy hópihetáncsal elmerüljek benne
benned az éjszínű csendben
meztelen lelkem didereg fázom
arkangyalköntösbe burkolódzom
bársonyos ködbe
akár egy vigyázó nagy barna álom
rám simul csillagviláglással
a tündöklő szín pár míg keverem
könnyedén talán egészen furcsán
a tenger hullámát erdősusogással
ég csillámlását a csábító mélyvel
színt a színnel barnát a kékkel

Cipellőtlen

A kifeszített szavak
porceláncsendje
mint megannyi
apró mozaik...
- látod? megint
ködmönbe bújtak
az éjszakák
s a kihűlő sóhaj
emlékét
behavazza a szél -
az apró mozaik
igen a montázs...
már elfelejtetted
jégmezőre
száműzted
a képet amit
álmodtam neked:
a cédrusok
- emlékszel? -
a kibetűzött ligetek
a kagylófüzér
az egymásba öltött
hónapok
évek...
akár a medréből
tántorgó tenger
cipellőtlen vagyok
ruhátlan: fázom
miért fújta el
a gyertyát?
nincsenek nyomok
a hóban
- reszketek -

gondosan elsöpörted
nem vársz
a kifeszített szavak
porceláncsendjében
hát visszafordulok
visszafordulnék
lassan
erőtlen
a csontig fagyott
hajléktalan ködben
de tenyerembe fagy
észrevétlen
az apró mozaik
egy megmaradt
szilánk

Fohász

Nagy Gáspárért

Kerekded homály sötétlő szakála az egekig nő,
csillagra fonja galaxis-láncát ránehezedve az idő,
sebzik a táj,

bús szemű őzek útja *holt réteken át* visz,
anyácskád az égben, anyácskád a földön

a *nem-létre* sikolt,

érted imádkozik:

Pater noster, qui es in caelis...

Szétszórja a szél aranybogáncsát az üveges fákra,
hollóéj madárlik, ráröpül egy könnyborított ágra;
megsebzett madárszárny,

májusi-karácsonyban Golgota vérzik,
anyácskád az égben, anyácskád a földön

a *nem-létre* sikolt,

érted imádkozik:

Pater noster, qui es in caelis...

Ezüst-sárgás a rög, *harmonikaszóba* torkollik

a *küllők némasága,*

sír, úgy felel, csapát vágnak minden lucernás tájra,
holdba fúródó pengeél,

partra sodrott kagylóhéjban rettenet virágzik,
anyácskád az égben, anyácskád a földön

a *nem-létre* sikolt,

érted imádkozik:

Pater noster, qui es in caelis...

Pater noster, qui es in caelis, mindenütt,

Urunk, mindenütt,

ahol a vándor-hallgatag a körülrajzolt percet
reméli-féli,
a földön, a vízben, a kinyitott tenyérben jelen vagy,
AKI VAGY,
a stáció ívében, sanctificetur nomen tuum,
koronatűzben,
halántékdobon, adveniat regnum tuum, jöjjön el,
Urunk, a te
országod, legyen meg a te akaratom,
a kazettára vett csönd
zónaidejében, a kirojtozott, kiaraszolt holnapokra
legyen meg,
Urunk, fiat voluntas tua sicut in caelo et in terra.
A szándékod
kiszögeletlen rendje, amikor megfordul,
hogyan az életet kimérje,
panem nostrum quotidianum da nobis hodie,
a kalász esztendőtermő
szemeit érleld, add meg, ó, NEKI Ábrahám
hosszú éveit,
s ha ék hasítódik émelyítő ködbe, ne rakd
a búzakévét vérző
keresztbe, *a nyár dimb-domb trapézában*
dimitte nobis debita
nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris,
oldd fel
a sejtek bilincsét jobb napra, s ha küszöbre
szállnak különös
varjak, s didereg a nyárban a kifosztott tarló,
ne nos inducas
in tentationem, sed libera nos a malo, szabadíts meg,
ég és föld Ura, minden gonosztól.

Az ERDŐ terített asztalához oda térdelek:

ó, segítsetek, Kozma és Damján,
 Batthyány-Strattmann, segítsetek!
 Ti ismeritek a didergő létet, a vért,
 az elfogyó holdat, az árnyak sejtekre oszló rettenetét,
 a burjánzó koppanás érfalra feszülő-tapadó

remegését,
 láz-sebes éjjelek csontosodó magányát, a kőhasadást,
fejlehajtott búzaszálak mezőnyi sírását;
 a bolyhos fény csendje, vacogó hajnalok

ujjperces érintése
 belesimul kezetekbe a kezek erőtlensége:

ó, segítsetek, Kozma és Damján,
 Batthyány-Strattmann, segítsetek!
 Segítsetek ébredő pírt írni a sorok közé,
 forrást hinteni, lépteket érlelni, *fűvet növesztetni,*
 delelő fényt

a legyengült test sejtmezején,
kicsorbítani cikázó töröket, felsodrott éleket,
 segítsetek tompítani kövek keserű hegyét,
 szent konzíliumotok gyógyír legyen, éltető tűz,
 simítsa el szike-vágta sebek hegét
 az ikonná kristályosodó dallamívben
az ERDŐ terített asztalához oda térdelek,

ó, segítsetek,
 kérjétek az Urat anyák és apák, mennyei költők,
 apostol-orvosok, Kozma és Damján,
 Batthyány-Strattmann és minden égiek:

Pater noster, qui es in caelis,
sanctificetur nomen tuum, adveniat

regnum tuum...

Fényesedjetek

In memoriam Nagy Gáspár

A lélek az ablakokra szállt
- milyen áttetsző lett a világ -
napsugár fonja kerubim szárnyát
egy *félelmen túli tartományt*

Csak *fényesedjetek éjszakák!*
szurkosak itt mind a nappalok
gyávák riadt viaszfigurák:
mögöttünk kisírt szemű angyalok

Csak dadogni

Sírnak a kövek.
Nincs manna, se prófétai szó.
Új Mózesek se támadnak.
Majd... Tegnap.
Lehet, hogy azelőtt.
Még akkor.
Majd akkor.
A kifeszített magányba
belekarcolja jeleit
a kifordított idő.
Egy önmagát elfelejtett nép
bolyong a pusztán.
Egyedül.
Persze a párhuzamok.
A tilalmak.
Ettől félünk.
Felriadunk éjszakánként rá.
Hát se ez, se az.
Csak merőlegesek.
Holott tengerek nyomában
kellene járnunk,
ha a szabadság
eltemetett érintése...
Persze ez már a pusztaság.
S az érintés? Hol marad?
Pedig azt hittük vége.
De majd Áron.
Ő tudja.
Majd elmondja, Uram,
nekik az igazat.
Te ígérted.

Küldd el hát nekünk!
Mert mi csak dadogunk.
Hosszú ideje már, Uram,
csak dadogni tudjuk a létünk.
Csak dadogni...

A Kidronon túl

Résnyire
reped
az értelem
az emberi
jaj
sziklatűs
múltunk
kimetszetett
halálból
a halál
azon
az éjszakán
reszketett
a hold
mi mégis
elaludtunk

Getszemáni magány

34

Hűvös
és merev
a föld-
kéregbe
feszült
elem
a félelem
egyre nő
a vér
csöppen
kopog
a rettenet:
miért
hagytak
magamra
Atyám
azok
akik
szeretnek
engemet?

Pesante

Húsunkba vág
a hiány
csecsemők
sírása
felszakadnak
sebek
Jalta-ízei
a nappal is
gennyes
lúktet
és repeszt
vétkétől
tisztul
a történelem

Árpád Vezér Gimnázium

*A sárospataki iskola
diákjainak*

I.

Fejedelmi erő

37

Kiterjesztett
mitikus
turulszárny:
az évezred-
teremtő
Emesék
álma
tavaszt
bontogat
négy
folyó
ága
az árpádi
erő
a szívnek
a tettnek
bírája
a magyar
nemzetnek
s vezére
az értelemnek

II.

Katedrális

A tudás
szentélye
gótikus
oldalhajókkal:

mint
imádkozó
alak
isteni
javakkal
töltekezz
mélyen
a lüktető
múlttal
tamburás
dallal
váteszi
szóval

III.

Postscriptum

A kultúra
fejedelmei
a leszármazottak

A daltalan madár éneke

Kihasított kaláris alakban
mint fatörzsbe gyűrődött levél
állok kételyízű zuhatagban
szárnyamat megtépázta a szél

Pihefoltos köntösömbé bújok
befedek ékköves vágyakat
akarom hogy legyek ami vagyok
feledni magamban önmagad

Menekülök csillagfényes árkon
emléked a torkomban dobog
temetetlen hazátlan álmon
a jövő a múltunkba forog

Rongydarabra foltozom a tettem:
az érintés az ujjamra fagyott
a kifeszített kéz-sziluetten
éneke szétfoslott elhagyott

Körbefonja gyökérnehezékkal
utamat a megrajzolt hiány
szemedet sejtető pecséttel
arcomra barnállik a magány

A suhanás szárnycsapás fonatát
összefércelt fájdalomak egét
visszafejtem gondosan hozzád
lépéseim szertelen neszt

Küszöbödön reszketek reszketsz
kezedben pintyőke falatok
a kitárult szobányi csendben
lehullnak szilánkos lakatok

Póruséhes fodrozódó lázban
ringatódzva átölel karod
s a hullámozó tengerragyogásban
ajkamra csipkézed a dalod

Kontrapunkt

A létbe írjuk önmagunk,
famentes papírlapokra, flopira, lexikonokba,
egy úrállomás memoárjába tápláljuk képletünk
(mert mi lesz, ha egyszer, ahogy mondják,
mégiscsak jéggé válik, lángorkánná a Föld),
úgy, mint nagy tenyerű, bozontos őseink
a barlang falára vésték tetteik,
talán akkor is a faldosó kényszertől hajtva:
egy szeletkét hagyni, egy kőrovást csupán,
megmaradni ott, ahová születünk...

Pedig az idő savköpenye
semmibe oldja az emlékezést...

Lapozunk egyet, vagy akár hármát-négyet is
gyorsan a kinyitott könyvben: most vidámabb
történet kellene, egy kis szentimentalizmus,
némi szerelem, szenvedély,
egy tájszelet fodrozott képe.
S befut a vonat,
a peronról integetünk: látjuk kedvesünk,
rózsa nő szemünkben a végtelen ölelésben
kikerekednek a részletek,
a simogató csobbanás őszutó hangja,
virágszirom-illatú, aranyló egek...

Aztán mégiscsak vissza-visszatévedünk
az idő araszolató tengelyébe,
mert ott kísért az érzés, mint házunk körül
ólálkodó különös tolvaj,
aki éjjel szobánkba oson,
s bizsergő, álmos zseblámpafénnyel
szemünkbe világít és faggat -

hogyan tudnánk átmenteni, ami hozzánk nőtt,
poros cipőnkhez, bőrünkhez tapadt,
tömerdek emlékszemcsékből néhányat csupán,
mert félünk, más nem marad,
hát faragunk, vésünk, szakadatlan írjuk
évszázadok óta formázzuk ugyanazt
famentes papírlapokra, flopira, lexikonokba
a morzejeles létünk, törékeny önmagunkat.

Trianoni árva

I.

Először a falakat
lépcsőfordulók ívét
majd egy tenyérsíni
elejtett csendet
s megint a falakat
érintettem
érett festmények
ecsetvonását
– lám-lám itt-ott
elfelejtett ruhák ráncai
gyűrődnek a homályba
megfeszített homlok-
és emlékbárdák –

45

A tablóképek is
életre kelnek...
megrezzenek:
hazát hoztam
szívemben
akár egy trianoni árva
hogy otthonomra leljek

II.

Aztán a termék
lombszelet táblák
didergő fények...

Tiszán innen
a Drávát Szávát
az elvesztett
rímet kerestem

Délelőtt 9 óra 20 perc
délután
egy-két hét múlva
valamikor
észrevétlen megérintett
új eget csillagzott rám
a tekintet

III.

Ha elmész
hiányod
megrettent:
félve gyűjtöm
elkamrázom
szemed fényét
hogy a négy folyó
- szegény hazánk -
továbbéljen

Homokóra

Novemberi fagy.
Mindenség-zúzmara.

A Föld peremére ül,
gyertyákat gyújt
az éjszaka.

Kesztyűt húzol,
létedben vacogsz,
ajkadon parányi
levélerezet,
emlékek íze,
gyümölcsfák illata,
időszemcsés fellegek.

Falevél zizzen,
lábadhoz ível,
zizeg
holdvilág-medreket,
kitapintod, méred
a pergő éveket:

születés a halál
halál a születés
halál születés
újra és újra
a kezdet az új
a kiteljesedett
jövőbe sziromló
ujjpercnyi jelen
ott lobog arcodon
sorsod remény
gyertyafény

csillám
a dérfoltos sírokon
akár egy holdtalan
betlehemi este
belőled belőlünk
csillag nő
születik egyre
az Isten mérhetetlen
üdvözítő egén

Cantilena

I.

Az ezerarcú homályban
ha fogaink között
szálaira téptük volna
a régi predikatív szövetet
ha egy zizzenő arasszal
föléje emeltük volna
szétzilált szabadságunkat
talán akkor
vagy akkor sem?

A kávéház teraszán
így vitattuk meg
egy késő délután
az erjedt pincecsöndbe zárt
késvillanásnyi éveket
majd Petőfi
csatlakozott hozzánk
Erdélyi Sinka
Kodolányi Tamási
Veres és Szabó Pál
s mind-mind a többiek
mikor észrevétlen
a gondolataimba lopóztál

Éreztem: kezedben a kezem
a ruhád érintem
félve köpenyed
s a kibontott vágy
tengerré nőtt bennem
magányos vízfodorrá...

II.

Lapként simulok a térdedre ha írsz
az ingeddé álmodom magam
folyosóvá karcsúsodom lépteid előtt
míg érként érinted az árnyakat
lépcső hús vízcsepp esti imád leszek
takaród hogy betakarhassalak

III.

51

Szeretlek
Hogy mennyire szeretlek téged
a levélerezetre
percek szövő hajnali fénybe
szél zúgásába kinyitott könyvbe
sorok közé egy enjambement-ba
beleírom a mindig-dalunkat
álom fodrozta ábrándjainkat
a mindenszépesség sugarát
az ölelő csendet
üvegfenyőit a képzeletnek
hogy mennyire de mennyire
szeretlek téged
belefonom magadat
magamba a fényed
homokcsillag-tündöklést
gyöngyérlelő évet
ezerarcú homályba
a világító mécsest...

IV.

...ha fogaink között
szálaira téptük volna
a régi predikatív szövetet
ha csak egy zizzenő arasszal
emeltük volna föléje
szétzilált szabadságunkat
akkor... akkor biztosan

V.

Összerezzenek: kinyújtott kézzel
ébred a világ

Dobszay Lászlónak

I.

Katedrálisok
pompa-nyugalma
college-fény
sollemnis béke
egyetlen
evensong-os
belesimulás
az időtlenségbe

II.

„Szétszaggattuk
Jézus ruháját”
stallum-vigyázó
léptek örökét
jégpallos
keserű
zűrzavarában
újrasebeztük
az Igét

III.

A megtört Test
mégis összeköt
az élő gyökér
zsoltár-
szárnyalása
az elszakadtakat
egységbe öleli
choristerek
melizmajátéka

Lövészárok

Géztakarója
átitatódott
lűktet a hajnal
gennyes és oldott

kötése érint
halántékában
gépfegyver ropog
az éjszakában

vacog a gyilkos
szilánkra pattan
torzó világunk
akár egy katlan

Akár a hegyek

Átíveljük
korlátaink
merevségét
a határokat

SMS az ország- fosztogatóknak

könnyebb a tevének
a tű fokán

Virrasztás

Nem jöttél haza:
a sötétlő hidegben
csillagot gyújtok.

Tél

59

Zúzmarás holdfény
fénylik dérlik a kertben
meztelen ágon

Naplemente

Kopár szenvedély.
Tűzpiros árnya omlik
lábaink elé.

Bujkáló (vers)formák

HaIQ árnyad
őszbe kurtított tankák
ezüstös fátylak

Levélhullás

Vérzik az ágam.
Ki fődí be sebemet,
mezítlen vágyam?

60

Megcsonkított haiku

A padon egy csillagszárny:
angyalok étke.

Tavasza a télben

Elhervadt mezők.
Tenyerembe rejtettem
a nefelejcsed.

Ingujjban

Hólepel mezők.
Felhasított ingujjban
parázson lépdelsz.

Virágfüzér nélkül

61

Kivont karddal állsz:
tavaszt várok szüntelen
sziromóceánt.

Álmunk

Tóparti füzek.
Árnyékukban megpihen
álmunk meztelen.

(M)ámor előtt

Elvetélt szavak,
csiszolatlan emlékek:
kijózanodtam.

62

SMS

A Tejútrendszer
kereszteződésénél
kinyílt egy virág.

Elrejtve

Fiókba zártál:
bölcseletté érleled
a szerelmedet.

Kettesben

Strófákba szedtél.
Pamlagodon hevernek
a kéziratok.

Vibráció

63

Kitapogattam,
akár egy világtalan
a pulzusodat.

Tavaszi dal (Duett)

Kigombolt ruhák.
Tenyerünkbe bársonylik
ezernyi virág.

Ajándék

Hétszer Drága, lásd,
az üdezöld korlátot
átpántlikáztam!

64

Esténként

Csillagot várunk.
Hajléktalan magányban
fölsír a Gyermek.

Ünnepi szinesztézia

Fényszemcsés hangok:
karácsonyi harangok
kibomló színe.

Könyörgés

Kormos sziklaív...
Letérdelünk elődbe
jászolnyi béke.

Csapda

65

Hullá(m)zó völgyek.
Elvesztettük Iliont:
miénk a faló.

Elvesztett szabadság

Kalitkába zárt
holdtalan lombtalan éj
madárfütty reszket

Önértelmezés

Akár egy várrom:
recepció-törmelék,
balgatag álom.

66

Köztéri szónoklat

Szónoklat. Köztér.
Epigonkalászokat
növeszt a napfény.

Árokszéli csend

Korona, jogar.
Országomtól megfosztva
bilincsből várok.

HAIKU-GLOSSZÁK

(Az *mkn.* kiskönyvbe)

Mezítelenül

Tövis. Parancs-szó.
Göncölszekér mélyére
rejttem a ruhám.

67

Hangszóró

Kilenc! Tizen-egy...!
Név vagy szám: mindegy. Mind egy.
Akár a rabok.

S.O.S.

Kincs vagyok – mondják,
s éjsötét hiányszéfbe
zárnak: reszketek.

Szolón nélküli ősz

*„... a barna föld, amelyből sok jelzőkövet
kitéptem, itt is, ott is, mely leverve volt:
így lett, mi addig szolga volt, a Föld szabad.”*
(Szolón: Számadás)

68

I.

Rozsdás levelek.
Befedték emlékeit
ősüreknek.

II.

Elfonnyadt virág:
kitépett kő helyén nőtt
sziromszabadság.

Szolón intelme

Tékozló fiak!
Jelzőkövet táplálok
búzaföldedbe.

Platóni lakoma

Erósz-szigetén

(Szonátarészlet)

I.

Lezárt codetta:
porba hullt a hajba font
szentolajkenet.

II.

Sziromdús coda:
érintetlen fű sarjad
lábaid előtt.

Magyar-német haiku

Kimért szavak

Emléktöredék.
Mezítelen hegytestek
a sorok között.

Knappe Worte

Andenkenstücke.
Karges, ödes Gebirge
zwischen den Zeilen.

Kevert sorok I.

Emléktöredék.
Karges, ödes Gebirge
a sorok között.

Kevert sorok II.

Andenkenstücke.
Mezítelen hegytestek
zwischen den Zeilen.

Lüktető parázs

Mint aranyló szempár az éjben
tekinteted rám simult varázs
széttárom szirmait a fénynek
hadd izzon lüktető parázs

Órszemet állítok – hiába
tűzzé nő bennem a képzelet
s nesztelen leoldom sarumat
mint aki szent helyre érkezett

Arcodban fürdetem az arcom
hallgatom az éden-méz zenét
feledem mindazt mi törékeny
az időnek szertelen nesztét

A lüktető-éltető érzést
mely drágakő-tenyéryi meleg
engedd hogy tápláljam Istenem:
világunk borzos-dús hideg

Tartalom

Arad.....	5
Jelen vagy.....	9
Fény-kenyér	12
Reggel.....	13
Adventi éjszaka.....	14
Karácsony.....	16
Kicsinyhitűek	17
Jelenvalólét.....	18
Történelmi egysorosok kókuszdióhéjban.....	19
Versailles-i árnyék, 1919.....	20
Trianon, 1920	20
Később... ..	20
Életpaletta	22
Cipellőtlen	23
Fohász Nagy Gáspárért	26
Fényesedjetek	30
Csak dadogni.....	31
A Kidronon túl.....	33
Gesztemáni magány.....	34
Pesante	36
Árpád Vezér Gimnázium	37
A daltalan madár éneke.....	40
Kontrapunkt.....	42

Trianoni árva.....	45
Homokóra.....	47
Cantilena.....	50
Oxford.....	54
Lövészárók.....	56
Akár a hegyek.....	57
SMS az országfosztogatóknak.....	58
Virrasztás.....	59
Tél.....	59
Naplemente.....	59
Bujkáló (vers)formák.....	59
Levélhullás.....	60
Megcsonkított haiku.....	60
Tavaszi dal.....	60
Ingujjban.....	61
Virágfüzér nélkül.....	61
Álmunk.....	61
(M)ármor előtt.....	62
SMS.....	62
Elrejtve.....	62
Kettesben.....	63
Vibráció.....	63
Tavaszi dal.....	63
Ajándék.....	64
Estétként.....	64
Ünnepi színesztézia.....	64
Könyörgés.....	65
Csapda.....	65

Elvesztett szabadság.....	65
Önértelmezés	66
Köztéri szónoklat	66
Árokszéli csend.....	66
Haiku-glosszák.....	67
Mezítelenül.....	67
Hangszóró.....	67
S.O.S.	67
Szolón nélküli ősz.....	68
Szolón intelme.....	68
Platóni lakoma Erósz-szigetén.....	70
Magyar-német haiku.....	71
Kimért szavak.....	71
Knappe Worte.....	71
Keverte sorok I.	72
Keverte sorok II.	72
Lüktető parázs.....	75

Ráció Kiadó
Budapest, 2008
www.racio.hu
ISBN 978-963-9605-54-1
Kiadványszám: 75
Felelős kiadó: Thimár Attila
Felelős szerkesztő: Thimár Attila
Borítóterv és tördelés: Layout Factory Grafikai Stúdió
Nyomdai munkák: *mondAt Kft.*, Budapest

Kelemen Erzsébet

megjelent kötetei:

Engedj Uram házad közelébe
(versek, 1995)

A szent zene és a hitoktatás
(tanulmány, 1996)

Tiván
(ifjúsági történelmi regény,
1997, 1998, 2001)

Sarutlanul
(versek, 1998)

Hexameron
(novellák, 2000)

Getszemáni magány
(dráma Teleki Pálról, 2003)

Violoncello
(képeversek, 2005)

Happy Birthday!
(monodrámák, 2008)

1575 Ft

ISBN 978-963-9605-54-1

9 789639 605541

Kelemen Erzsébet új verseskötetében roppant távlatok kapcsolódnak egymásba, a személyes lét és a végtelen tér-idő kérdéseit egy sűrűszövésszerű intertextuális és motivikus hálóba helyezi a költő. E háló csomópontjait olyan szövegterek alkotják mint az Újszövetség, a katolikus liturgia textusai, archaikus, régi magyar irodalmi szövegdarabok, illetve a távol-keleti haikuk érzékenyen miniatürizáló versvilága, és természetesen a kortárs alkotók művei, amelyekre sok ponton játszanak rá e versek. A költemények azonban nemcsak szövegszerűségükben ragadják magukkal az olvasót, hanem zeneiségükkel is, s ez a zeneiség a ritmikai, formai elemeken túl versszervező erőként is megjelenik több darabban.

A verssorokból előlépő váratlan, éles metaforák sokrétű, izgalmasan illeszkedő jelentéssíkokat nyitnak meg, amelyek elvezetnek bennünket annak a belátásához, hogy a szent és a profán egészen különleges módon képes összeszővődni, s életünknek háttérkárpitjául szolgálni. Erre az erős szövegre szükségünk is van, hiszen a versekből kibontakozó világban olyan hiányokkal kell szembenéznünk, mint az idősebb kollektívák pályatárs elvesztése (*Fohász Nagy Gáspárért, Fényesedjetek*), vagy napjaink közviszonyainak törpesége (*SMS az országfosztogatóknak*), vagy a múlt korok tragédiáinak máig cipelt terhei (*Arad, Történelmi egysorosok kókuszdióhéjban, Trianoni árva*).

E verseskötet megízlelendő és örömet adó olvasmány mindannyiunk számára.

Thimár Attila